

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **P. M.**, zastoupeného JUDr. Vladimírem Peškem, advokátem se sídlem v Třeboni, Březinova 84/I, za účasti **Krajského úřadu Jihočeského kraje**, se sídlem v Českých Budějovicích, U Zimního stadionu 1952/2, zastoupeného JUDr. Františkem Smejkalem, advokátem se sídlem v Českých Budějovicích, Klavíkova 18, a osoby zúčastněné na řízení **Z. Č.**, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 9. 2005, č. j. 10 Ca 63/2004 - 62,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 15. 9. 2005, č. j. 10 Ca 63/2004 - 62 zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 9. 3. 2004, č. j. OREG 6083/2003-OUPI-Bo., kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Městského úřadu Třeboň ze dne 3. 11. 2003, č. j. Stav. 1933/4042/2000R, kterým se omezuje vlastnické právo k pozemku p. č. 123/16 v k. ú. Ch. u T., nyní ve vlastnictví stěžovatele, zřízením věcného břemene, které spočívá v povinnosti každého vlastníka tohoto pozemku trpět právo jízdy a chůze přes tento pozemek ve prospěch každého vlastníka domu č. p. 165 na pozemku p. č. 123/18 a každého vlastníka domu č. p. 252 na pozemku p. č. 123/2 v rozsahu geometrického plánu č. 635-127/Fi/2001 vypracovaného Z. F. ze dne 1. 11. 2001. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že osoby oprávněné z věcného břemene nabyly do vlastnictví domy ve stavebním stavu odpovídajícím stavebnímu povolení z roku 1967, do kterých byl přístup zajištěn z pozemku p. č. 123/16, který nabyl v roce 2001 do svého vlastnictví stěžovatel. V důsledku rozdělení vlastnictví k nemovitostem v předmětné lokalitě

vznikl právní stav, kdy vlastníci domů k nim neměli přístup z veřejné komunikace. Jde přitom o stavby státem povolené, k nimž přístup byl a znemožněn byl až zásahem nového vlastníka pozemku. Umožňuje-li zákon č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) v ustanovení § 108 odst. 2 písm. d) vyvlastnění ve veřejném zájmu pro vytvoření podmínek pro nezbytný přístup k pozemku a stavbě, pak byl v souzené věci účel vyvlastnění dodržen, neboť z obsahu spisu vyplývá, že kterým bytům v obou domech není jiný přístup než z pozemku ve vlastnictví stěžovatele. Krajský soud v této souvislosti odkázal na své rozsudky v dané věci v předcházejících řízeních (ze dne 3. 4. 2002, č. j. 10 Ca 364/2001 a ze dne 19. 2. 2003, č. j. 10 Ca 239/2002), v nichž opakovaně vyjádřil názor, že jsou dány podmínky pro zřízení věcného břemene přístupu a příjezdu ke stavbám po pozemku stěžovatele. Správní orgány pak byly povinny respektovat tento právní názor a tuto povinnost podle názoru krajského soudu splnily. To, že se krajský úřad, případně stavební úřad, neřídil návrhem stěžovatele, jak vyřešit přístup k bytové jednotce, neznamená, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Případné stavební úpravy domů tak, aby nebylo dotčeno vlastnické právo stěžovatele, byly hodnoceny v rámci úvah, zda nelze zajistit přístup ke stavbě jiným způsobem. To mělo také význam pro posouzení, převažuje-li právo vlastníků stavby na přístup ke stavbám nad právem stěžovatele na ochranu vlastnictví k pozemku. Podklady, které měly správní orgány pro účely rozhodování k dispozici, považuje krajský soud za postačující se zřetelem k podmínkám pro rozhodování o omezení vlastnického práva. Jestliže bylo omezeno vlastnické právo ve veřejném zájmu za účelem vytvoření podmínek pro přístup k pozemku a stavbě, a to na podkladě stavebního zákona a za náhradu, pak vydané rozhodnutí neporušuje čl. 11 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listiny“) a § 128 odst. 2 o. z. K argumentaci stěžovatele, že správní orgán měl zasah do vlastnického práva řádně zvážit, krajský soud uvedl, že vyvlastnit lze výlučně při dodržení zákonem stanovených podmínek pro takový postup. Není tu na úvaze úřadu, zda při splnění požadavků pro vyvlastnění k takovému opatření přikročí, ale naopak musí tak učinit. K tomu krajský soud připomenul, že v dané věci nedošlo k vyvlastnění pozemku, ale k omezení vlastnického práva zřízením věcného břemene zcela v souladu s příkazem, který vyplývá z ustanovení § 110 odst. 3 stavebního zákona. Podle krajského soudu se správní orgány zabývaly i možností zajistit přístup k domům jiným způsobem, avšak došly k závěru, že zásah do konstrukcí obou domů by ve srovnání s hodnotou zřizovaného věcného břemene vyžadoval příliš vysoké finanční náklady. Právě pro rozsah těchto nákladů byl správními orgány učiněn podle krajského soudu správný závěr, že cíle omezení práva nelze dosáhnout jiným způsobem, jak požaduje § 110 odst. 1 stavebního zákona. Je-li stavební úřad odborným orgánem pro výstavbu, pak je nepochybně schopen odhadnout cenu stavebních prací. V souzené věci to má význam v tom ohledu, že pokud je hodnota omezení vlastnického práva zřízením věcného břemene značně nižší než náklad na rekonstrukci, pak není rozhodná přesná výše případných nákladů na rekonstrukci a postačuje i pouhý odhad takových nákladů. I kdyby náklady na rekonstrukci byly nižší nebo by bylo možno je zajistit levnějším způsobem, nic to nemění na zjištění, že byly dodrženy podmínky pro zřízení věcného břemene. Právní zjištění správních orgánů, že podmínky pro omezení vlastnického práva stěžovatele byly dodrženy, považuje krajský soud za správné. Z výše uvedených důvodů neshledal krajský soud rozpor napadeného rozhodnutí s předpisy, kterých se stěžovatel dovolával.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel namítal, že krajský soud přehlédl to, že správní orgán ne zcela důsledně přezkoumal svá rozhodnutí v intencích občanského zákoníku a Listiny. Podle jeho názoru správní orgán zcela přehlédl jeho právo vyplývající z příslušných ustanovení o. z. (§ 123 a násl.) a Listiny (čl. 11), kdy i on má právo

užívat a „hájit“ svůj majetek. Tyto souvislosti krajský soud přehlédl. Krajský soud se zabýval otázkou, ke kterým bytům v obou domech není možný jiný přístup než z pozemku ve vlastnictví stěžovatele, přičemž vycházel ze skutečnosti, že v roce 1967 byl na základě stavebního povolení zajištěn přístup, tehdy do pěti bytů, z parcely, která se v roce 2001 dostala do vlastnictví stěžovatele. Přehlédl tak skutečnost, že v současné době se v případě nemovitosti č. p. 165 na pozemku p. č. 123/18 a nemovitosti č. p. 252 na pozemku p. č. 123/2 nejedná o pět bytů, ale o dva samostatné obytné domy. Přitom přístup k domu č. p. 252 byl v historii, a je i v současnosti umožněn přímo z veřejné komunikace p. č. 1827/1 a zřízení věcného břemene k tomuto domu po pozemku stěžovatele je tak zcela nadbytečné. Již v tomto případě je rozhodnutí správních orgánů potvrzené napadeným rozsudkem krajského soudu nezákonné. Pokud se krajský soud zabýval i otázkou případných nákladů na stavební úpravy domů tak, aby byl zajištěn jiný vstup do domů, označil stěžovatel tuto otázku v případě domu č. p. 252 za zcela bezpředmětnou z důvodu shora uvedeného. V případě domu č. p. 165 je tato otázka sice zcela aktuální, ale stěžovatel nesouhlasí s tvrzením krajského soudu, že i kdyby náklady na rekonstrukci domů byly nižší nebo by bylo možno zajistit je levněji, nic to nemění na zjištění, že podmínky pro omezení vlastnického práva zřízením věcného břemene váznoucího na pozemku stěžovatele jsou dodrženy. Stěžovatel se domnívá, že lze věc řešit jiným způsobem (v tomto případě tvrdí a vždy tvrdil, že věc lze řešit jiným způsobem přístupu) a pak je důležité i řešit otázku nákladů takového způsobu řešení. Je zřejmé, že vlastníci obou předmětných domů je zakoupili za účelem užívání k bydlení a že bude nutné tyto domy rekonstruovat. Je také zcela evidentní, že ve svých domech neponechají stávající stav pěti bytů. Za takové situace je nutné, aby správní orgán zcela vyčerpávajícím způsobem vyřešil i otázku nákladů na vybudování vstupu do domu a na zřízení věcného břemene, ne zcela bez ohledu na vlastnické právo stěžovatele a hájení jeho práv. Dále stěžovatel namítal, že správní orgány nedůsledně dbaly jeho připomínek, že zřízením věcného břemene dojde k faktickému otevření areálu umístěného na pozemku p. č. 123/16, a tím k opakování krádeží na majetku tam uskladněném a k nedovolenému odběru elektrické energie. Realizací věcného břemene proto bude vážně ohroženo jeho právo na ochranu majetku. Podle stěžovatele se skutková zjištění krajského soudu ocitla, obdobně jako jeho právní závěry, v nesouladu se skutečným stavem věci a krajský soud tak přehlédl nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení. Proto stěžovatel navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

Krajský úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své dřívější vyjádření k žalobě a dále uvedl, že ve věci postupoval v souladu s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 2. 2003, č. j. 10 Ca 239/2003 - 31. Správní orgány řádně zvážily důsledky zásahu do vlastnického práva vyvlastněním a na základě tohoto zvážení nedošlo k faktickému odnětí vlastnického práva, ale pouze k jeho omezení ve smyslu § 110 odst. 3 stavebního zákona. Správní orgány postupovaly plně v souladu s platnou legislativou, když rozsah oprávnění z věcného břemene omezily pouze na povinnosti strpět právo jízdy a chůze ve vymezeném rozsahu. K námitce, že se v daném případě jedná o dva samostatné domy a nikoliv o pět bytů, uvedl krajský úřad, že se tímto problémem zabýval jak krajský soud v obou předcházejících rozsudcích, tak správní orgán v době před vydáním rozhodnutí ve věci a že z přiložené dokumentace je naprosto zřejmé, že v předmětné nemovitosti se nacházelo pět bytových jednotek, přičemž u dvou bytů byl řešen přístup ze zahrady a u tří bytů pak z prostoru dvora. S námitkou, že zřízení přístupu k jednomu ze dvou samostatných domů je nadbytečné, krajský úřad nesouhlasí s poukazem na fakt, že stěžovatel i přes existenci pravomocného rozhodnutí o zřízení věcného břemene neustále brání majitelům v přístupu do bytů přístupných pouze z pozemku stěžovatele. K otázce výpočtu nákladů na přestavbu bytových jednotek uvedl krajský úřad, že krajský soud uložil

správním orgánu zkoumat vyčíslení nákladů z důvodů určení případného nepoměru mezi náklady na zpřístupnění nemovitosti ze zahrad v majetku vlastníků dotčených domů a náklady na zřízení věcného břemene. Podle krajského úřadu je naprosto zřejmé, že zřízení věcného břemene je podstatně levnější a stěžovatel je věcným břemenem jen minimálně omezen. K otázce případných krádeží a nedovoleného odběru energie krajský úřad uvedl, že toto není předmětem řízení o zřízení věcného břemene. Správní orgány obou stupňů trvají na tom, že se vyrovnaly se všemi navrhovanými důkazy stěžovatele, což je možné zjistit z přiložené spisové dokumentace. Krajský úřad vyjádřil nesouhlas také s tvrzením stěžovatele, že upřednostnil důkazy navrhovatelů zřízení věcného břemene před jeho argumenty a dále s tvrzením, že hodnocení důkazů bylo provedeno tak, že návrhy a důkazy stěžovatele byly nesprávně vyhodnoceny. Na základě těchto skutečností krajský úřad navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta a aby stěžovateli byla uložena povinnost uhradit náklady řízení v rozsahu platné právní úpravy.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud považuje v souvislosti se stížními body, které se týkají vyvlastnění, za nezbytné uvést, že je nesporné, že vyvlastnění, jehož důsledkem je nucený přechod vlastnického práva k pozemkům či stavbám na základě správního aktu, představuje nejzávažnější zásah do majetkových práv vlastníka. Nejedná se o institut, který vznikl v moderní době, protože omezení vlastnických práv znalo i právo starého Říma, jak je patrné ze Zákona 12 desek. Tato otázka byla řešena také v Deklaraci lidských a občanských práv z roku 1789, která proklamovala za přirozené právo člověka i vlastnictví, které je posvátné a nedotknutelné s tím, že tohoto práva nelze nikoho zbavit, ledaže by to vyžadoval veřejný zájem určený zákonem a zřejmě nutný za spravedlivou a předem splatnou náhradu. Také v našem právním řádu má institut vyvlastnění dlouholetou tradici. S jeho existencí počítal obecný zákoník občanský z roku 1811. V ustanovení § 365 tohoto zákoníku bylo stanoveno, že „Každý člen státu je povinen, žádá-li to obecné dobro, za přiměřenou náhradu i úplného vlastnického práva postoupiti“. Obdobně bylo upraveno vyvlastnění i v Ústavě ČSR z roku 1920 v § 109 odst. 2, podle něhož „Vyvlastnění je možné jen na základě zákona a za náhradu, pokud zákonem není a nebude stanoveno, že se náhrad dáti nemá“. V platné právní úpravě je otázka vyvlastnění řešena především v Listině, v níž je v čl. 11 odst. 4 stanoveno, že „Vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva je možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu.“ Jedním ze zákonů, na základě něhož lze vyvlastnit pozemky, stavby a práva k nim, byl v době, kdy bylo o vyvlastnění v daném případě rozhodováno, stavební zákon. Pod pojmem vyvlastnění byl zahrnut jak přechod vlastnického práva, tak i jeho omezení.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti vytýkal krajskému soudu, že zcela přehlédl, že účastník v odvolacím řízení ne zcela důsledně přezkoumal rozhodnutí i v intencích občanského zákoníku a Listiny a že zcela přehlédl práva stěžovatele z těchto právních předpisů vyplývající (§ 123 a násl. o. z. a čl. 11 Listiny), nepovažuje Nejvyšší správní soud tuto námitku důvodnou. Jak už bylo výše zmíněno, právní platná úprava v době, kdy správní orgány rozhodovaly o vyvlastnění, umožňovala za zákonem stanovených podmínek získat vlastnické právo, popř. je omezit, k pozemkům či stavbám mocenským zásahem státu proti vůli dosavadního vlastníka, přičemž základním předpokladem tohoto postupu bylo, že se jedná o zásah zákonem předvídaný a dovolený, který je v souladu se zákonem

stanovenými podmínkami, účelem a cílem vyvlastnění. Stěžovatel se sice dovolává svých práv s poukazem na § 123 a násl. o. z. a čl. 11 Listiny, ale zcela opomíjí, že podle § 128 odst. 2 o. z. lze ve veřejném zájmu věc vyvlastnit nebo vlastnické právo omezit, nelze-li účelu dosáhnout jinak, a to jen na základě zákona, jen pro tento účel a za náhradu, a v podstatě shodně také podle již citovaného čl. 11 odst. 4 Listiny je ve veřejném zájmu možné vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva, a to na základě zákona za náhradu. V dané věci postupovaly správní orgány v souladu se stavebním zákonem, který byl v době rozhodné obecným vyvlastňovacím předpisem, hledaly rovnováhu mezi právy obou stran a vážily rozsah zásahu do vlastnického práva stěžovatele, což se také projevilo tím, že neprovedly vyvlastnění v plném rozsahu, ale přistoupily pouze k jeho omezení v míře nezbytně nutné pro zajištění přístupu k nemovitostem jiných vlastníků. V tomto směru nelze krajskému soud vytkat přehlédnutí, neboť se touto otázkou v odůvodnění napadeného rozsudku velmi důkladně zabýval (str. 8 a 9).

Námítka, že zřizování věcného břemene k domu č. p. 252 po pozemku stěžovatele je zcela nadbytečné, když přístup k němu byl v historii, a je i v současnosti, umožněn přímo z veřejné komunikace p. č. 1827/1 s poukazem na to, v případě nemovitosti č. p. 165 na pozemku p. č. 123/18 a nemovitosti č. p. 252 na pozemku p. č. 123/2 se nejedná o pět bytů, ale o dva samostatné obytné domy, je rovněž neopodstatněná.

Z obsahu správního spisu, vyplývá, že v domě č. p. 165 jsou tři samostatné bytové jednotky, přičemž dvě z nich mají přístup pouze přes pozemek stěžovatele a zbývající má přístup ze zahrady ve vlastnictví majitelky domu č. p. 165 z veřejné komunikace, a v domě č. p. 252 jsou dvě bytové jednotky, z nichž jedna má přístup jen přes pozemek stěžovatele a druhá ze zahrady ve vlastnictví majitelů domu č. p. 252 z veřejné komunikace. Je tedy nesporné, že v dotčené lokalitě se nacházejí dva obytné domy, což nepochybně ani stěžovatel, a jak bylo prokázáno místním ohledáním dne 13. 2. 2001, v každém z těchto dvou domů existují bytové jednotky, přičemž jejich počet není rozhodující, k nimž je přístup pouze přes pozemek p. č. 123/16 ve vlastnictví stěžovatele. Rozdělením původního domu č. p. 252 na dva samostatné domy (č. p. 252 a č. p. 165) nedošlo ke změně faktického stavu těchto nemovitostí a nic se nezměnilo ani na způsobu přístupu k nim ve srovnání se stavem předchozím. Tvrzení stěžovatele, že k domu č. p. 252 je v současné době umožněn přístup z veřejné komunikace p. č. 1827/1 a zřizování věcného břemene je tak zcela nadbytečné, nemá oporu ve spise. Otázka řešení přístupu je tedy aktuální v případě obou domů. Krajský soud se touto otázkou v odůvodnění svého rozsudku zabýval (str. 10) a stěžovatelova námítka, že soud přehlédl skutečnost, že v případě nemovitostí č. p. 252 a č. p. 165 se nejedná o 5 bytů, ale o dva rodinné domy, jednak neobstojí a jednak je z výše uvedených důvodů irelevantní.

V neposlední řadě stěžovatel namítal, že věc lze řešit jiným způsobem přístupu, tj. mimo jeho pozemek, a proto je třeba zcela vyčerpávajícím způsobem vyřešit otázku nákladů na toto řešení a na zřízení věcného břemene.

Jedním z taxativně stanovených účelů, pro které je možné ve veřejném zájmu vyvlastnit, je podle ustanovení § 108 odst. 2 písm. d) stavebního zákona vytvoření podmínek pro nezbytný přístup k pozemku a stavbě. Dále podle ustanovení § 110 odst. 1 stavebního zákona je podmínkou vyvlastnění, že jeho cíle není možno dosáhnout dohodou nebo jiným způsobem. Splnění těchto podmínek musí být obligatorně ve vyvlastňovacím řízení zkoumáno. Stavební zákon tak jednoznačně stanoví, že k vyvlastnění lze přistoupit až po vyčerpání všech ostatních prostředků, které mohou vést k požadované majetkoprávní změně. V tomto smyslu je na prvním místě požadavek na uzavření dohody, tj. smlouvy o převodu pozemku nebo

stavby nebo smlouvy o vzniku nebo změně věcného břemene. Protože taková dohoda uzavřena nebyla, správní orgány zkoumaly existenci jiného způsobu, jímž lze dosáhnout cíle vyvlastnění. Pod pojmem dosažení cíle jiným způsobem je třeba rozumět jiné uspořádání právních vztahů než dohodou, kterému je dáována přednost před vyvlastněním, např. zrušení spoluvlastnictví nebo uspořádání vztahů mezi vlastníkem pozemku a vlastníkem stavby postavené na cizím pozemku podle § 135c odst. 3 o. z. Jiný způsob dosažení cíle vyvlastnění nepředstavují jiné faktické možnosti nezbytného přístupu k pozemku či stavbě. Proto zkoumání výše nákladů na provedení stavebních úprav domů za účelem zajištění přístupu z veřejné komunikace ke všem bytům, v nich se nacházejících, bylo nadbytečné a námitky stěžovatele v tomto směru jsou zcela nepřipadné.

Tvrzení stěžovatele, že vlastníci obou domů tyto zakoupili za účelem užívání k bydlení, budou je rekonstruovat a neopouštějí stávající dispozici pěti bytů, jsou zcela bezpředmětné, protože správní orgány v řízení o vyvlastnění vycházely v souladu se zákonem ze skutečného stavu věci a nikoliv z hypotetického stavu, který by mohl případně nastat v budoucnu.

Námitka stěžovatele, že zřízením věcného břemene dojde k otevření areálu umístěného na jeho pozemku a k opakování krádeží a že správní orgány nedůsledně dbaly jeho připomínek k této skutečnosti, nebyla uplatněna v žalobě, ač uplatněna být mohla, když sám stěžovatel tvrdí, že na tyto skutečnosti upozorňoval již v průběhu řízení před správními orgány, je tedy nepřijatelná ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s., a proto se jí Nejvyšší správní soud nezabýval.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud neshledal nezákonnost napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. a kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 a odst. 7 za použití § 120 s. ř. s. Podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. má, nestanoví-li tento zákon jinak, účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Podle odst. 7 citovaného ustanovení může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává, jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné. Důvodem hodným zvláštního zřetele pro výjimečné nepřiznání náhrady nákladů řízení lze ve věcech správního soudnictví spatřovat i skutečnost, že krajský úřad je orgánem státní správy a schopnost a povinnost hájit své zájmy v soudním řízení je integrální součástí řádného výkonu státní správy, k němuž je tento správní úřad dostatečně vybaven. Obdobně judikoval Vrchní soud v Praze v usnesení ze dne 14. 6. 1999, č. j. 6 A 7/99 – 39 a Ústavní soud v usnesení ze dne 29. 5. 2000, sp. zn. II. ÚS 437/99. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu

